

lands län äfvensom för den del af Skinnskattebergs bergslag i Westmanlands län, som består af Gunnilbo och Heds socknar.

I afseende på tiden för de nya rättsförhållandenas inträde har Kongl. Maj:t i ofvannämnda nådiga Proposition föreslagit den till början af år 1871. Jag fruktar att detta icke numera låter sig göra och vill derfor föreslå,

att de nya rättsförhållanden, som af den nu ifrågakämda förändringen kunna varda en följd, må komma att börja med kalenderåret näst efter det, hvarunder viktiga åtgärder för deras införande kunna hinna att vidtagas, sednast med början af år 1872.

Stockholm den 29 Januari 1870.

C. F. Wærn.

N:o 30.

Af Herr Meijer, Edvard: Om ett tillägg i 3 § 1 mom. af Kongl. Förordningen den 9 Juli 1862, angående lots- och fyrirättningen i riket.

I anledning af de lättnader för sjöfarten, som Kongl. Maj:t på grund af särskilda af Riksdagen gjorda framställningar på sednare tiden funnit godt att göra, ber jag att nu få fästa Riksdagens uppmärksamhet på en bestämmelse i nu gällande Lotsförordning, som, genom Högsta domstolens beslut den 7 September sistlidna år, hvilken dom i afskrift bifogas, blifvit tydd på ett sätt, som helt och hållet motsäger hvad som ursprungligen synes hafva varit lagstiftarens mening och hvarigenom en i nöd varande sjöfarande, stadd på resa från eller till utrikes ort, för att rädda sitt fartyg eller af annan tillfällig orsak söker Svensk hamn, är nödsakad att, om lots begagnas eller icke, erlagga lotspenningar till fulla beloppet, enligt taxorna.

Genom detta Högsta domstolens beslut, som torde komma att anses såsom prejudikat, är det antagligt att hädanefter, i motsats till hvad förut, åtminstone på flera af mig kända orter, tillämpats, fulla lotspenningar komma att affordras alla på resa till eller från utrikes ort varande fartyg, som i ofvannämnda ändamål äro nödsakade anlöpa Svensk hamn.

Det obilliga häruti inses af hvar och en, och vidare ordande härom torde vara öfverflödigt; dock ber jag för jemförelses skull få omnämna att, beträffande en annan afgift, som affordras sjöfarten, nemligen fyr- och båkaafgiften, har Kongl. Maj:t ansett billigt, att fartyg, som under resa till eller från utrikes ort anlöpert Svensk hamn i och för annan orsak än att der lossa eller lasta, skall dervid endast affordras i fyr- och båkaafgift i ett för allt 30 öre per nyläst, eller omkring $\frac{1}{3}$ del af den fyr- och båkaafgift, som erlägges af fartyg, hvilka derstädes lossa eller lasta, hvarjemte under vissa fall full afgiftsfrihet är stipulerad.

Då samma billighetsskäl, som föranledt Kongl. Maj:t att vid bestämmandet af fyr- och båkaafgiften fästa nödigt afseende på ändamålet af ett fartygs besök i Svensk hamn, äfven torde med fullt skäl kunna tillämpas vid bestämmandet af de grunder, enligt hvilka lotspenningar i likartade fall skola utkrävas, får jag förord samt hemställa, det Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det 3 § 1 mom. af gällande Lotsförordning erhåller ett tillägg af följande lydelse:

Fartyg, som under resa till eller från utrikes ort nödgas för storm, motvind, haveri, eller annan orsak söka Svensk hamn, eller ort der skada kan repareras, och ej för annat ändamål lossar eller lastar, erlägger vid begagnandet af lots, i likhet med inrikes gående fartyg, endast hälften af hvad taxorna bestämna.

Stockholm den 29 Januari 1870.

E. Meijer.

08 0/4

N:o 31.

Af Herr Törnerhjelm, Rudolf: Om ändring af Kongl. Kungörelsen den 13 November 1860, angående den allmänna beväringen.

Bland de frågor, som af Riksdagen påkalla en snar lösning, står måhända i främsta rummet den om organisationen af vårt landtförsvar. Så till vida börja meningarne sammanjemkas, att man allt mera synes vara enig derom, att arméen bör utgöras af stamtrupp och beväring. I afseende på stammen anser jag oss i hufvudsaken böra behålla hvad vi ega. Den stående arméen är hos oss tjenlig och tillräcklig att bilda en god stam, och bördan deraf bör ej nu vara för tung, då den i mer än tvänne århundraden kunnat bäras af våra fäder.